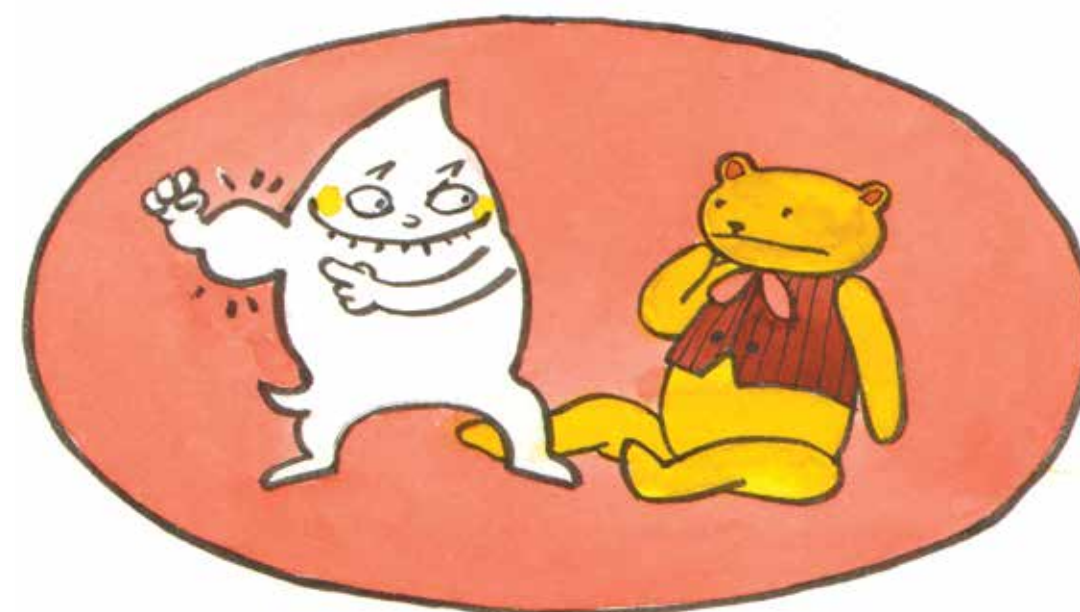

Løgner, der blev ved med at vokse

Tekst: Kirsten Ahlburg
Illustrationer: Ida Gantriis

Titel: Løgner, der blev ved med at vokse

© 2009 tekst Kirsten Ahlburg

© 2009 Illustrationer Ida Gantriis

Original trykt udgave © 2009 Wisby & Wilkens

Forfatter: Kirsten Ahlburg

Illustrationer: Ida Gantriis

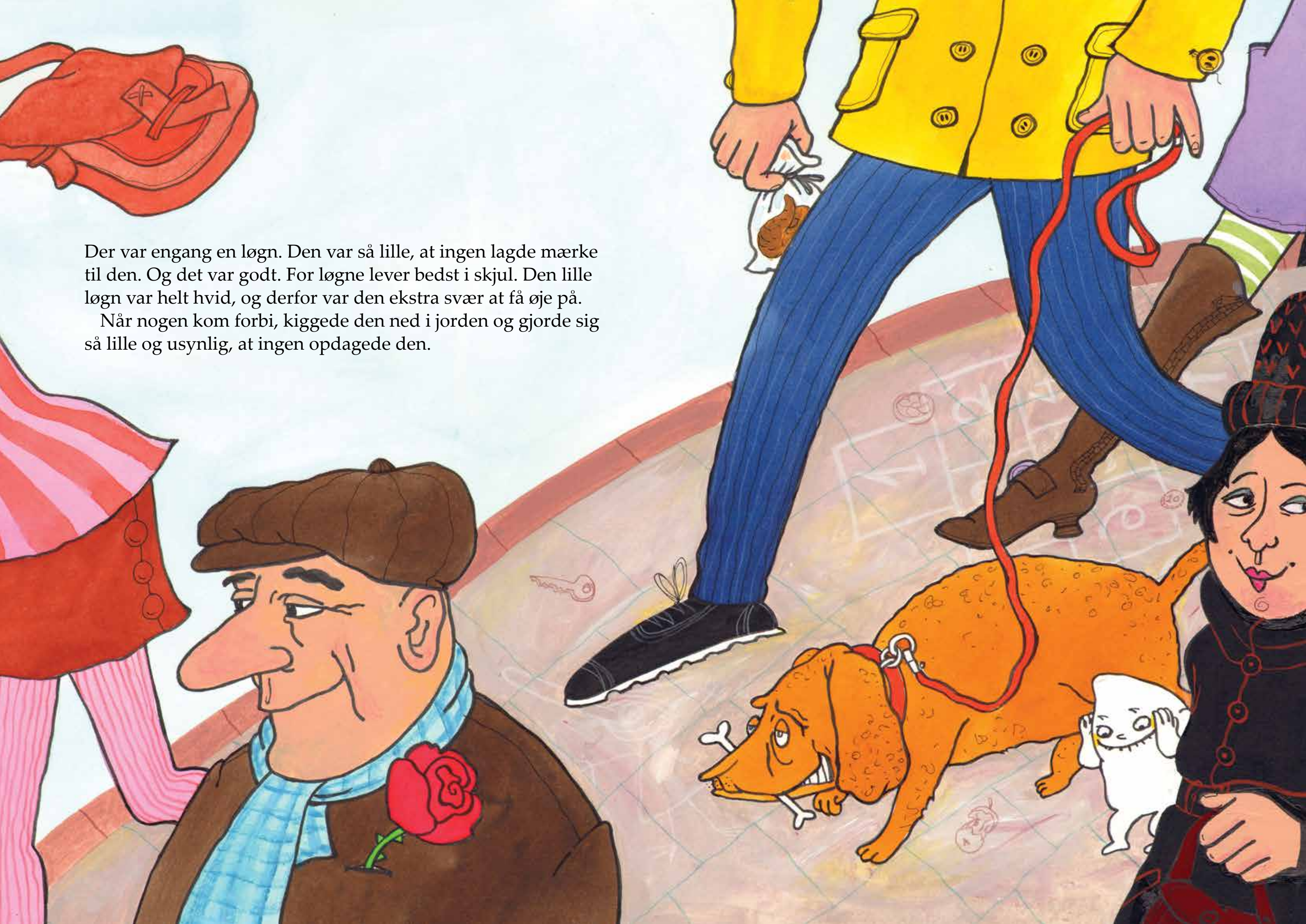
ISBN: 978-87-93063-04-4

E-bogsudgave 2013, TRYKVÆRKET

Kopiering under enhver form fra denne bog er kun tilladt på institutioner eller virksomheder, der har indgået aftale med Copy Dan, og kun indenfor de rammer, der er nævnt i aftalen.

www.trykvaerket.dk

 TRYKVÆRKET

A colorful illustration of a busy street scene. In the foreground, a man with a long nose, wearing a brown cap and a blue scarf with a red rose pinned to it, looks towards the right. To his right, a woman in a black coat and a black hat with a red pattern looks towards the left. In the center, a large brown dog on a red leash is walking, with a small white creature peeking out from behind its legs. A person in a yellow coat and blue pants is walking past, holding a red leash and a small white bag. A red bag is floating in the air above the man. The ground is paved with light-colored tiles, and a red curb is visible. The background is a light blue sky.

Der var engang en løgn. Den var så lille, at ingen lagde mærke til den. Og det var godt. For løgne lever bedst i skjul. Den lille løgn var helt hvid, og derfor var den ekstra svær at få øje på.

Når nogen kom forbi, kiggede den ned i jorden og gjorde sig så lille og usynlig, at ingen opdagede den.

Den lille løgn boede hos en dreng. De legede skjul hver eneste dag. Drengen kunne lide at lege med den, og nogle gange brugte han den for at slippe for noget.

„Jeg har så ondt i maven. Jeg vil ikke i skole i dag,” sagde han. Så fik han lov at blive hjemme under dynen og spille gameboy eller playstation hele dagen.

Andre gange brugte han løgnen for at få noget.

„Alle de andre i klassen har fået en ny cykel,” sagde han, selv om han godt vidste, at både Peter og Simon havde fået deres storebrødres gamle cykler. Og så tog han med far ned i butikken og fik en skinnende, ny cykel. Den tog han med i skole, så alle de andre kunne se, hvor flot den var.

Som tiden gik, lærte drengen, at det var rart at have sådan en lille løgn med sig, hvor han stod og gik. På den måde fik han, hvad han ville have, og derfor blev løgnen hans bedste ven.

Løgneren kunne godt lide at bo hos drengen, fordi de havde det sjovt. Men en dag voksede den så hurtigt og blev så stor, at drengen næsten ikke kunne skjule den.

Det skete en dag, hvor drengen kedede sig rigtig meget. Mor og far sad bare ved aftensmaden og snakkede, og de lagde slet ikke mærke til ham. Så fandt han på en god løgn, syntes han selv.

„Der er nogen, der har stjålet min cykel,” sagde drengen.

Drengens mor så forskrækket på ham.

„Men den er jo helt ny, og den var dyr,” sagde hans far.

„Ja, men den var væk, da jeg skulle hjem,” sagde drengen.

Nu skiftede løgneren farve og blev mere og mere mørk. Og det er ikke godt for en løgn, for så bliver den nemmere at få øje på.

Mor og far talte længe om, hvad der mon var sket med cyklen. Og drengen syntes, at det var rigtig sjovt at se, hvor rød far blev i hovedet, og hvordan hans mor vred sine hænder.

I virkeligheden havde han bare glemt cyklen henne hos Simon. Men det sagde han ikke noget om.

Da drengen næste dag kom med sin cykel, havde mor og far heldigvis travlt. Han fortalte, at han selv havde fundet den igen, og derfor var der aldrig nogen, der opdagede løgner, selv om den sad og fyldte det meste af drengens hoved.

Men en dag gik det galt. For løgneren blev så stor, at den var umulig at skjule. Det var den dag, han fortalte, at nogle af hans venner havde været inde på hans værelse. De havde stjålet alle hans penge i sparebøssen.

„Hvor mange penge havde du?“ spurgte mor bekymret.

„Næsten 50 kroner,“ sagde drengen og håbede på, at hans mor ville give ham de penge. For i virkeligheden havde han købt slik for alle sine sparepenge.

Men i stedet for at give ham pengene, kiggede mor på bordet og fik øje på en stor slikpose.

„Hvor har du den fra?“ spurgte mor.

„Det er noget slik, jeg fik af Simon, fordi han havde fødselsdag,“ sagde drengen.

Nu voksede løgneren sig så stor, at den gjorde drengens ører helt røde.

„Jeg tror ikke på dig. Du lyver,“ sagde moren, der mente, at hun havde fået øje på løgneren, der gjorde alt for at gemme sig bag de røde ører.

Og så løj drengen endnu mere, for at moren ikke skulle opdage noget.

